ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

HAZİRAN -1967 YIL= 6 SAYI= 64 100 KURUS

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Kapak Resmi:
Keloğlan Çocuk Tiyatrosu
Küçük Sanatçılardan bir
gurup
Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

ÇOCUKLAR İÇİN

Akıllı Yargıç

Tanca beylerinden Baykas, memleketinde hırsızı, yalancıyı, kısaca, her türlü suçluyu meydana çıkaran ve bir defa bile yanılmayan bir yargıç bulunduğunu haber almış. Tüccar kılığına girerek atına binmiş ve bu yargıcın bulunduğu şehre gitmiş.

Şehrin kapısında sakat bir dilenci, ondan sadaka istemiş. Baykas, ona biraz para vermişse de dilenci eteğine sarılmış, onu bırakmamış.

-Atının terkesine al da şehrin meydanına kadar götür beni, ne olur. Kalabalıkta atlar, develer arasında ezilirim, diye yalvarmış. Baykas, onu terkesine almış. Şehrin meydanına geldikleri vakit dilenciye:

-İn artık, demiş.

Dilenci ise:

-Neden inecekmişim? Sen in, at benim. Hayvanı güzellikle bırakmıyacaksan, yargıca gidelim, demiş.

Etraflarına toplanan ve kavgalarını seyreden halkta:

-Yargıca gidin, yargıca gidin!.. O, suçluyla suçsuzu ayırdeder!. diye bağırmağa başlamış.

Baykas'la dilenci, yargıca gitmişler. Mahkemede daha başka davalar da varmış. Baykas'la dilencinin sıraları gelinceye kadar bir kaç dava görülmüş. Önce, bir bilginle bir köylünün davası varmış. Bunların her ikisi de, yanlarındaki bir kız çocuğuna sahip çıkıyorlarmış. Yargıç onları dinledikten sonra:

-Çocuk burada kalsın. Siz de yarın geliniz, demiş.

İkinci dava, bir kasapla bir yağcı arasındaymış. Kasabın eli yüzü, kan içindeymiş. Yağcının elbiseleri ise pek kirliymiş.

Kasap:

-Bu adamdan yağ aldım, demiş. Parasını vermek için cüzdanımı çıkardım. O da, beni elimden yakalıyarak, paramı kaptı. İşte sana böylece geldik. Bu para benimdir, bu adam hırsız.

Yağcı da hadiseyi şöyle anlatmış:

-Yalan söylüyor. Kasap, benden yağ almak için dükkanıma geldi. Sonra bir altın bozmamı rica etti. Ben parayı çıkarıp tezgâhın üstüne koyar koymaz hemen kaptı, kaçmak istedi. Ama ben kolundan yakaladım buraya getirdim.

Yargıç biraz düşünmüş, sonra:

-Parayı buraya bırakın, yarın gelin, neticeyi bildireyim, demiş.

Nihayet, Baykas'la sakat dilencinin sırası gelmiş. Meseleyi önce Baykas anlatmış. Yargıç onu dinledikten sonra, dilenciye de sormuş. Dilenci şöyle anlatmış:

-Bu adamın söyledikleri yalandır. Ben atla şehirden geçiyordum. O da, yerde oturuyordu. Atımın terkesine almamı rica etti. Ben de aldım, istediği yere götürdüm. O, "At benimdir" diyerek, attan inmek istemedi. Halbuki yalan söylüyor, at benim..."

Yargıç bu defa da düşünmüş ve:

-Atınızı buraya bırakın ve yarın gelin, diye emir vermiş.

Ertesi gün mahkemede, yargıcın kararlarını öğren-

mek için büyük bir kalabalık toplanmış.

İlk sırada bilginle köylü varmış. Yargıç, bilgine:

-Al kızını, o senindir demiş.

Bundan sanra, kasabı çağırmış ve:

-Para senindir, al parayı, demiş. Sonra yağcıyı göstererek:

-Buna da elli sopa atılsın! diye emir vermiş.

Bundan sonra, sakat dilenciyle Baykas çağrılmış.

Yargıç Baykas'a:

-Atını başka atlar arasında tanıyabilir misin? diye sormuş.

-Tanırım.

-Ya sen?

Dilenci:

-Ben de tanırım, demiş.

Yargıç, Baykas'ı ahıra götürerek yirmi at arasında atını bulmasını söylemiş. Tabiî Baykas, hemen atını göstermiş. Bundan sonra dilenci de ahıra girip atı bulmuş. Bunun üzerine yargıç, Baykas'a:

-At senindir, al, götür, demiş. Dilenci de elli sopa yesin de aklı başına gelsin.

İşlerini bitiren yargıç, eve dönerken Baykasda arkasından gitmiş. Yargıç onu:

-Kararımdan memnun oldun mu yoksa? diye sormuş.

Baykas:

-Memnun oldum. Yalnız bu kararları verirken, kızın bilginin kızı, paranın kasabın, atında benim olduğunu nasıl anladığını öğrenmek isterdim, demiş.

Kızın, kimin kızı olduğunu bak nasıl anladım. Bu sabah o kıza, " Hokkama mürekkep koy" dedim. Kız, hokkayı aldı, yıkadı, kuruladı, İçine, mürekkebi kenarlarına bir damla bile dökmeden koydu. Bu işi yapmağa alıştığı belliydi. Bir köylünün kızı bunu pek beceremezdi. Paranın kimin olduğunu da şöyle bildim... Bir kaba su koydum. Parayı da içine attım. Bu sabah baktım: suyun üstünde yağ yoktu. Bu para yağcıya ait olsaydı, yağlı elleriyle tuttuğu için yağ suyun üstüne çıkacaktı. Demek ki, doğruyu söyliyen kasaptı. At meselesi biraz daha zordu, çünkü dilenci de atı tanımıştı. Ama ben sizi ahıra, atı tanımanız için değil, atın ikinizden birini tanıması için götürmüştüm. Sen ata yaklaştığın zaman o, başını sana doğru çevirip yanına gelmek için bir hareket yaptı. Dilenci yaklaşınca da, kulaklarını kıstı ve ayağını kaldırdı. Bundan, atın sahibinin sen olduğunu anladım.

Baykas, yargıcın sözlerini sonuna kadar dinlemiş. Sonra:

-Ben tüccar değil, bu ülkenin beyi Baykas'ım, demiş. Herkesten, senin değerli bir yargıç olduğunu duydum. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Ne kadar anlayışlı ve değerli bir yargıç olduğunu, kendim gördüm ve denedim. Dile benden ne dilersin.

Yargıç, ona teşekkür etmiş ve:

-Hiçbir mükâfat istemem demiş, Memleketimin büyüğünün takdiri benim için en değerli mükâfattır, diye cevap vermiş.

AKINCI

Bin atlı, akınlarda çocuklar gibi şendik,
Bin atlı o gün dev gibi bir orduyu yendik!
Ak tulgalı Beylerbeyi haykırdı: İlerle!
Bir yaz günü geçtik Tuna'dan, kafilelerle...
Şimşek gibi bir semte atıldık yedi koldan,
Şimşek gibi, Türk atlarının geçtiği yoldan,
Bir gün, dolu dizgin boşanan atlarımızla,
Yerden yedi kat arşa kanatlandık, o hızla...,
Cennette bugün gülleri açmış görürüz de,
Hâlâ o kızıl hâtıra titrer gözümüzde.
Bin atlı, akınlarda çocuklar gibi şendik,
Bin atlı, o gün dev gibi bir orduyu yendik!

Yahya KEMAL BEYATLI

Dans EDEN 12 PRENSES

Bir varmış bir yokmuş, vaktile bir kralın on iki kızı varmış. Kızların hepsi, aynı odada bulunan on iki yatakta yatarlarmış. Prensesler yatağa girer girmez oda kapıları kilitlenirmiş. Fakat, ertesi sabah ayakkabılarının altı, sanki bütün gece dansetmişler gibi, aşınırmış. Bu işin nasıl olduğunu kimsecikler anlayamazlarmış.

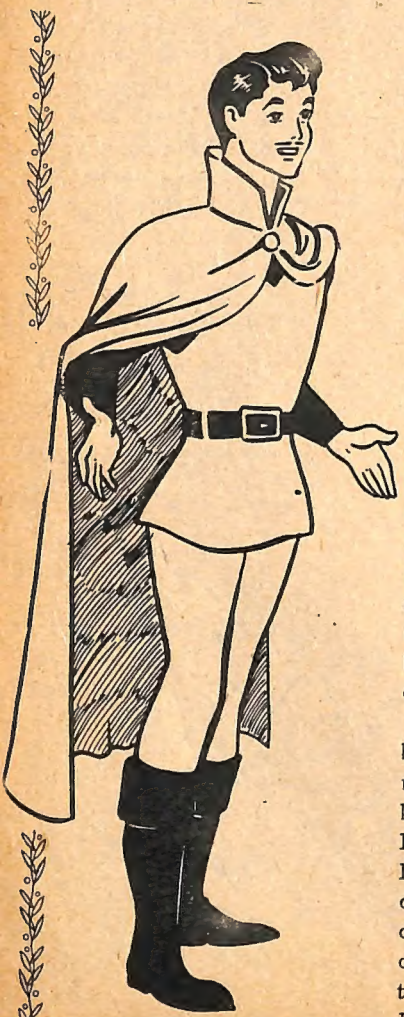

Nihayet bir gün kral ülkenin her tarafına şu sözleri yaymış: "Bu sihiri açıklayarak Prenseslerin, geceleri nerede dansettiklerini kim bulacak olursa, kızlardan en çok hoşuna gidenle evlenecek ve ben öldükten sanra da yerime geçecek. Fakat her kim ki bu işe başlıyarak ardı ardına üç defa uğraştıktan sonra başaramazsa, öldürülecek" demiş.

Başka bir kralın oğlu bu haberi duyarak saraya gelmiş. Ağırlanarak güzelce karşılandıktan sonra, geceleyin prenseslerin yattıkları odanın yanındaki bir odaya götürülmüş. O bu odada oturarak prenseslerin dansetmek için nereye gittiklerini gözleyecekmiş... Bütün olup bitenleri duyabilmesi için de, kapıların açık bırakılmış. Fakat kralın oğlu hemen uykuya dalmış, ertesi sabah uyandığı vakit, ayakkabılarının altları delininceye kadar, prenseslerin dansettikleri anlaşılmıştır. Aynı hal ikinci ve üçüncü geceler de tek-

rarlanmış. Kral, nihayet bu gencin başının kesilmesini buyurmuş. Bundan sonra bir çokları daha gelmişler. Fakat hepsi aynı şekilde kara yazılarının cilvesine uğramışlar. Ve aynı bahtsızlık yüzünden öldürülmüşler.

Günün birinde, savaşta yaralanarak daha fazla döüşemiyeceğini anlayan orta yaşlı bir asker, rastgele bu kralın hüküm sürdüğü ülkeden geçiyormuş. Bir ormanın içinde gezinirken, ihtiyar bir kadınla karşılaşmış. İhtiyar kadın ona nereye gittiğini sormuş.

-On iki prensesin nerede dansettiklerini bulmak istiyorum, böylelikle belki de günün birinde kral olabilirim... demiş. İhtiyar:

-Pekalâ, bu çok güç bir iş değil. Yalnız, geceleyin prenseslerden birisinin sana getireceği şerbetten içmemeğe dikkat et! Prenses senden ayrılır ayrılmaz da uykuya dalmış gibi yap! demiş.

Sonra ona bir de palto vererek:

-Bunu giyer giymez gözle görünmiyecek bir hale geleceksin ve böylelikle prensesler nereye giderlerse arkalarından gidip onları gözetleyebileceksin! demiş.

Asker bütün bu iyi öğütleri dinledikten sonra krala gitmiş. Kral ona çok süslü elbiseler giydirilmesini buyurmuş. Gece olunca içteki odaya götürülmüş. Tam yatacağı sırada prenseslerin en büyüğü ona bir bardak şerbet getirmiş. Asker gizlice şerbeti arkasına dökmüş ve yatağına yatarak sanki çok derin bir uykuya dalmış gibi horlamağa başlamış. Bu horultuyu işiten prensesler katıla katıla gülmeğe başlamışlar. Yataklarından kalkmışlar. Sandıklarını açarak en güzel elbiselerini çıkarıp giymişler ve sanki dansa başlamak için sabırları kalmamış gibi, sıçramağa başlamışlar. Prenseslerin en küçüğü "İçimde bu gece bir sıkıntı var. Mutlaka bir felâkete uğrayacağız," demiş.

En büyükleri: "Haydi sen de! Şimdiye kadar kaç tane prensin bizi boşuna gözetlediklerini unutuyor musun? Askere gelince, onun uyku şerbetini içmesi için çok dikkat ettim" demiş.

Hepsi hazır oldukları vakit hep beraber askere bakmağa gitmişler. O elini ayağını hiç kımıldatmadan horlamakta devam etmiş. Böylelikle kızlar, tamamile güvenlikte olduklarına inanmışlar. En büyük prenses yatağının yanına gitmiş. Ellerini çırpınca yatakların hepsi döşemenin içine batmışlar. Bir kapak çabucak ardına kadar açılmış. Asker, prenseslerin bu kapaktan teker teker indiklerini görmüş. Çabucak fırlamış, ihtiyar kadının verdiği paltoyu giymiş ve onların arkalarından inmiş.

Merdivende en küçük prensesin elbisesine basmış. Prenses: "Birisi elbisemi tuttu?!. diye bağırmış. En büyük kardeşleri: "Yok canım, elbisen duvardaki çiviye takılmıştır" demiş.

Derken hepsi aşağıya inmişler. Burası çok hoş bir korulukmuş. Ağaçların gümüşten yaprakları, pırıltıdan sanki kıvılcım saçıyorlarmış. Saraya bir delil olarak götürmek üzere asker, bu ağaçların birisinden bir dal koparmış.

Az sonra başka bir koruya gelmişler. Buradaki bütün ağaçların yaprakları altındanmış. Buradan da geçerek üçüncü koruluğa geldikleri zaman, yaprakların

pırıl pırıl yanan elmastan olduklarını görmüşler. Asker, herbirinden birer küçük dal koparmış. Derken büyük bir göle gelmişler. Bu gölün kenarında içinde, çok yakışıklı on bir prens bulunan on bir dolu ve bir de boş sandal duruyormuş. Onların, prensesleri bekledikleri besbelli imiş.

Prenseslerden herbiri bir sandala ve en büyükleri de boş olana binmişler. Asker, en küçük prensesin sandalına atlamış. Gölün üzerinde kürek çekmeğe başlamışlar. Bu sırada en küçük prensesle aynı sandalda bulunan prens: " Nedendir bilmem. Fakat, bütün kuvvetimle küreklere asıldığım halde her zamanki kadar çabuk gidemiyoruz. Sandal bu akşam bana çok ağırlaşmış gibi geliyor," demiş. Küçük prenses: "Hava çok sıcak bekli ondandır" demiş.

Gölün karşı kıyısında çok güzel bir saray varmış. Bu saraydan borazan ve davul sesleriyle tamamlanan çok oynak ve şakrak bir çalgı sesi geliyormuş. Bu kıyıda sandallardan inerek saraya gitmişler. Hemen dansetmeğe koyulmuslar. Dans arasında soğuk şerbetler içmek adetleri imiş. Fakat bu akşam asker, hangi prensesin şerbet bardağını dolu görürse hemen içmiş ve böylece hangi prenses şerbet bardağını dudaklarına götürünce, onun bomboş olduğunu görmüş. Bu halden en küçük prenses fena halde korkmuş. Fakat büyüğü onu yatıştırmış.

Sabahın üçüne kadar güle oynaya dansetmişler. Böylelikle ayakkabıları büsbütün eskimiş olduğundan, geri dönmek zorunda kalmışlar. Prensler onları sandallara alıp gölden geçirmişler. Bu sefer asker içinde en büyük prensesin bulunduğu sandala binmiş. Karşı kıyıya gelince prensesler ertesi gece yine geleceklerine söz verip esenleşerek ayrılmışlar.

Merdivenlere yaklaşınca asker, prenseslerden önce koşarak yatmış. 12 kardeş yukarıya çıktıklarında ne kadar yorulduklarını anlamışlar. Askerin horultusunu duyarak: "İşler yolunda!" demişler. Soyunmuşlar, güzel elbiselerini kaldırmışlar, ayakkabılarını da çıkararak hemen yatmışlar.

Ertesi sabah asker, olup bitenlerden hiç bahsetmemiş. Ve bu serüvenin başka sahnelerini de görmeğe niyet etmiş. İkinci, üçüncü gecelerde de yine prenseslerle beraber gitmiş. Son gece asker, bir delil olmak üzere altın kupalardan birisini almış.

Nihayet sırrı söylemek zamanı gelmiş. Asker üç küçük dal ve altın kupa ile

DEVAMI 25İNCİ SAYFADA

ALA GEYİK

Dünya henüz yaratılmamıştı. Gök Tanrı Karahan güneşten bir parça koparak dünyayı yarattı. Derhal bu kızgın parçanın üzerini kara bulutlar kapladı. Durmadan gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu. Yıllar yılı bu kara bulutlardan kaynar sular yer yüzüne döküldü. Nihayet bu ateşi söndürdü. Lâkin henüz karalar yoktu. Ancak gökte Karahan, yerde ise su vardı. Karahan'dan başka gören, sudan başka görülen yoktu. Günün birinde Karahan bu yalnızlıktan usandı. Kendisi gibi gören, bilen, yapabilen bir yaratığın var olmasını diledi. Bu anda yer yüzünün her tarafını kaplayan ulu denizin ortasından bir kara parçası yükseldi. Karahan bu kara parçasına Tanrı Dağı adını verdi. Göğe yükselen bu muazzam dağın üzerinde henüz canlı mahlûklar yoktu. Fakat bol yağmurlar yüzünden Tanrı Dağında yeşil çimenler, ulu ormanlar türedi. Bu çayırlarda ne meleyen kuzular, ne kişneyen atlar, ne süt veren inekler ve ne de gökte uçun kuşlar vardı.

Günün birinde Karahan gökten yere bir altın ışık yolladı. Bu altın ışık yere değer değmez bir Ala Geyik hâsıl oldu. Bu geyik çok güzel bir hayvandı. Hele sürmeli gözleri eşsizdi... Ala Geyik, tabiatın bu güzellikleri içinde yalnız yaşıyordu. Fakat Gök Tanrı Karahan, Ala Geyiği canlı yaratıkların anası yapmayı diledi. Gökten onun üzerine mavi bir ışık gönderdi. Bu mavi ışık Ala Geyiği değer değmez derhal gebe kaldı. Günün birinde Ala Geyik altı yavru doğurdu. Bunların üçü kız, üçü de erkekti.

Bunlar geyik değil, her biri birer insan güzeli idi. Kızların adları Kutlu Meral, Kutlu Ayşim, Kutlu Ajda idi. Oğlanların adları ise, Kutlu Türk, Kutlu Oğuz, Kutlu Bozkurt'tu. Ala Geyik bu altı yavrusunu bir ormanda bulunan Huş Ağacı kovuğunda sütü ile besledi. Bu çocuklar çok geçmeden boy attılar, irileştiler, koşuşup oynaşmağa ve konuşmağa başladılar.. Nihayet Kutlu Türk, Kutlu Meral'le, Kutlu Oğuz, Kutlu Ayşim'le, Kutlu Bozkurt ta Kutlu Ajda'yı eş tuttular. Bunların herbiri Tanrı Dağının bir tepesine gidip yurt tuttular. Kutlu Türk Ortaç Dağı'na, Kutlu Oğuz Kut Dağı'na, Kutlu Bozkurt da Yeşim Dağı'na yerleştiler. Bunların bu ülkelerde, zamanla sayıları çoğaldı. Anaları Kutlu Ala Geyik, bunları ayrı ayrı ziyaret eder, hatırlarını sorardı. Fakat Ala Geyik ormanda, Gök Tanrı Karahan'a yalvardı:

-Ey beni bütün yaratıkların anası yapan Karahan. Beni altın ışıkla yarattın. Mavi ışıkla da gebe bıraktın. Altı evlât verdin, bunlar birbirlerile evlenerek bu güzel yurtta soylarını, çoğalttılar, ben ise Kutlu bir Geyik olarak ayrı yaşıyorum. Artık yalnızlıktan bunaldım. Ne olur beni yanına al! dedi.

Gök Tanrı meleklerinden Sumu'yu gönderdi. Bu melek Ala Geyik'i kanadına alarak göğe yükseldi. Onu göğün yedinci katında bulunan Gün Ana'nın sarayına götürdü. Altıncı katta da Ay Ana oturmakta idi. Kızların koruyucusu Gün Ana, oğlanların koruyucusu da Ay Ana idi. Bu sebeple çocuklar buna Ay Dede derlerdi. Ala Geyik Gün Ananın sarayında rahat bir hayat sürdü. Bu sarayın önünde renk renk dağlar bulunuyordu... Her dağdan köpüklü şelâleler akıyor, sular çoşkun, dereler teşkil ediyordu. Tepelerin yamaçları Ardıç ormanlarile kaplıydı. Ala Geyiğe burada bir billûr

köşk verildi. Tanrı ona bir de erkek geyik eş verdi.

Artık Ala Geyik göğün yedinci katında mutlu bir hayat yaşıyordu. Ala Geyik gökten yere inmeye izinli değildi. Fakat onun soyu acaba dünyada nasıl yaşıyordu? O, bunu merak ettiği zaman dokuz at çeken ve tekerlekleri öd ağacından olan bir fildişi arabasına atlar, gökten yere doğru iner ve onların nasıl yaşadıklarını gördükten sonra tekrar göğe bir mavi ışık halinde yükselirdi.

Oğuz Türkleri anaları olan Ala Geyiği bir daha göremeyince meraka düştüler, her biri onun yaşadığı ormanın içine dağıldılar. Onu günlerce aradılar taradılar... Fakat bulamadılar. Yas tutup ağlaştılar. Nihayet Gök Tanrı Karahan'a yalvardılar:

-Ey Gök Tanrı Karahan, Anamız ve atamız olan Ala Geyik artık bizi ziyaret etmez oldu. O niçin bize darıldı? Ona karşı bir suç mu işledik? Bilemiyoruz? Onu af dilemek için, görmek istiyoruz. Ne olur, sevgili anamızı bul da bize gönder. Hiç olmazsa son defa onu doya doya seyredelim.

Karahan bu insan oğullarının arzularını kabul ederek Ala Geyik'e, her ilk baharda Gök Kapısını Tanrı Dağının tepesinden açtı. O gün geldiği zaman gökten yere doğru bir mavi ışık iniyor, her taraf tatlı bir nûra bürünüyordu. Bütün başlar göğe yükseldiği zaman Ala Geyik altın bir taht üzerinde onlara bakıyordu. Başını bir sağa bir sola salladıktan sonra, onlara sevgisini ifade etmek için gözünden bir damla yaş akıyordu. Gökten yer yüzüne doğru bu damla gelirken yumak yumak bulutlar halinde geliyor ve her tarafa bereketli yağmurlar halinde düşüyordu. Bu zaman bütün bitkiler uyanıyorlar, kuşlar ötüşüyorlar, kuzular meliyorlardı. Tabiatta ve insanlarda büyük bir neşe doğuyordu. Dünya yüzünün bereketi Kutlu Ala Geyik'ten geliyordu. Bu zaman yeryüzü insanları kollarını göğe uzatarak bağırdılar; çünkü onu ilk defa gördükleri zaman çok sevindiler ve ona:

-Anamız bize mutlu günler göster, bize bol yağmurlarını daima gönder! diye bağırdılar.

Ala Geyik de:

-Ahlâklı olun, saadet sizi daima takip eder! diye seslendi.

İşte Oğuz Kavminin tarih boyunca kuvvetli bir ahlâka sahip olmaları Kutlu Ala Geyiğin onlara verdiği öğütten ileri gelmektedir. Oğuz Türkleri ilk bahar gelince çayırlara çıkarak şölen yapmayı, bu yüzden âdet edinmişlerdi. Sonradan Türkler bu bayrama Nevruz adını verdiler. O gün çayırlar üzerinde yerler, içerler ve eğlenirlerdi.

Koca Kulak TAVŞAN

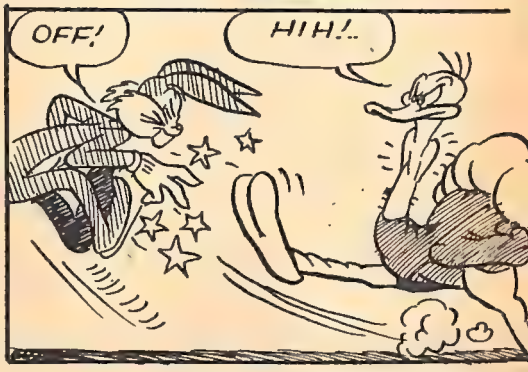

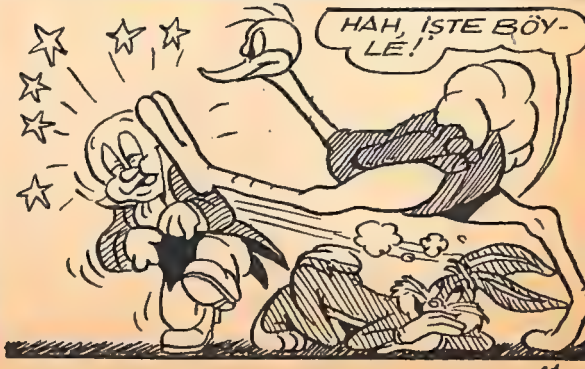

APTAL HAYVAN, BANA DEĞİL, TAVŞANA VURACAKSIN.
VAY! NE YAPIYOR, BÖCEKMİ ARIYOR?
HAYIR BUDALA! BİR DE VEKÜSU KORKUNCA KAFASINI KUMA SOKAR.
OH, ALSANA! TEKME VURMA İÇİN NE GÜZEL HEDEF!..
BAK HELE! ŞİMDİDE TAVŞAN NE YAPIYOR?
VAY CANINA, TEKMEYİ YEMEDEN BUNU DÜŞÜNMELİYDİM.
HELLO, BABALIK. BEN GİDELİ BERİ NE HABERLER VAR?!
TAVŞAN ORADA, GİT ONA VUR!
TAM İSABET!..
HUH!

HER HAYVAN GİREBİLİR. BİNİCİLİ VE BİNİCİSİZ OLARAK. BU ON MİLLİK BİR KIR KOŞUSUDUR.
BENİM KAZANMAYA NİYETİM YOK. İSTEDİĞİM DEVE KUŞUNUN KAZANMASINA ENGEL OLMAK!
HEY ARKADAŞ! BEN DE GİRDİM.
YA?!
HAH! HAH! SEN KİMİ GEÇECEĞİNİ SANIYORSUN?
HERKES YERLERİNİ ALSIN.!
SEN ASLA OSKARI GEÇEMİYECEKSİN!..
HAYDİ!
BANG!
ŞU KESTİRMEDEN GİDEYİM!..

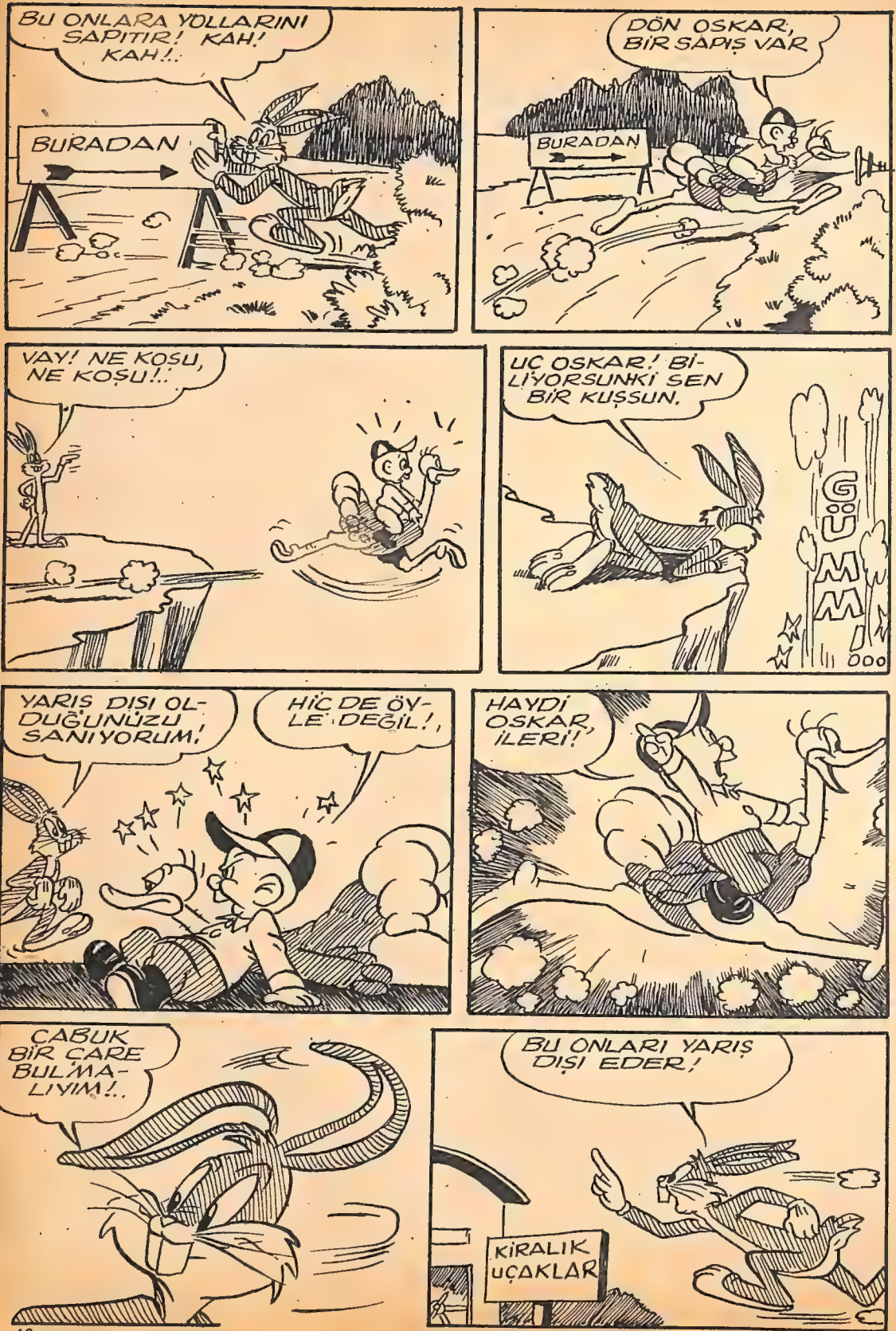
BU ONLARA YOLLARINI SAPITIR! KAH! KAH!..
BURADAN
DÖN OSKAR, BİR SAPIŞ VAR
BURADAN
VAY! NE KOŞU, NE KOŞU!..
UÇ OSKAR! BİLİYORSUNKİ SEN BİR KUŞSUN.
GÜMM!
YARIŞ DIŞI OLDUĞUNUZU SANIYORUM!
HİÇ DE ÖYLE DEĞİL!,
HAYDİ OSKAR, İLERİ!
ÇABUK BİR ÇARE BULMALIYIM!..
BU ONLARI YARIŞ DIŞI EDER!
KİRALIK UÇAKLAR

ÇOK GÜZEL HANİ! BU HELİKOPTER PEK ALÇAKTAN UÇUYOR!
VIRR!
HAH! HAH! BU APTAL DEVE KUŞU BENİ BİR CANAVAR SANMIŞ OLACAK.
ÇIKAR KAFANI ORADAN SERSEM!
ARTIK YARIŞ SİZİN İÇİN BİTTİ DEĞİL Mİ?
BİZ DEVAM ETTİKÇE KAZANMAMIZ İÇİN BİR ŞANS VARDIR.
DEVAM EDERSENİZ TABİİ.
AH! ELMALAR, OSKAR BUNLARA BAYILIR!
OSKAR, ELMA İSTERMİSİN?
HIMM. KORKTUĞU ZAMAN İŞTAHI DAHA ÇOK AÇILIYOR!..
LOP!..
SENİNLE GEVEZELİK EDEMEM. YARIŞA DEVAM ETMELİYİZ.
ÇOK İNATÇISINIZ!

UT ONU OSKAR!
AYY! AMAN, AMAN!
ŞURAYA SAKLANAYIM!
HURDA PARKI.
BURADA BENİ BULAMAZLAR!
HIMM! NE ITTİ?
NE YAPIYORSUN ÖYLE, OSKAR?
PAT!..
OH! OH!
EYVAH BENİ BULDULAR!
VING!
ÇABUK OSKAR! ARKAŞINDAN.
AH, BİR ATLAMA SIRIĞI İLE BİR BOKS ELDİVENİ. ÇOK İŞİME YARAR!
BAKIN SUNUN YAPTIĞINA?!
YAAA!

ŞİMDİ GÖRÜRSÜNÜZ NE YAPTIĞIMI.
BİR SAĞDAN VURUŞ, BİR SOLDAN VURUŞ.
HEYECANLI DEĞİL Mİ?
ÇAT!
HAH! HAH!..
ŞİMDİ TUT ONU OSKAR!
OSKAR BİR ELMA İSTEMEZ MİSİN?
IMMH!
AL, TUT!
LOP!
O ELMA DEĞİLDİ TAVŞANIN VERDİĞİ!
TA-RA-DA-DİF
AH! O DA NE?
TİK! TAK!
TİK! TAK!
NE YUTTURDUN ONA?
SESİNİ DİNLE ANLARSIN!
TİK! TAK!..
TİK! TAK!

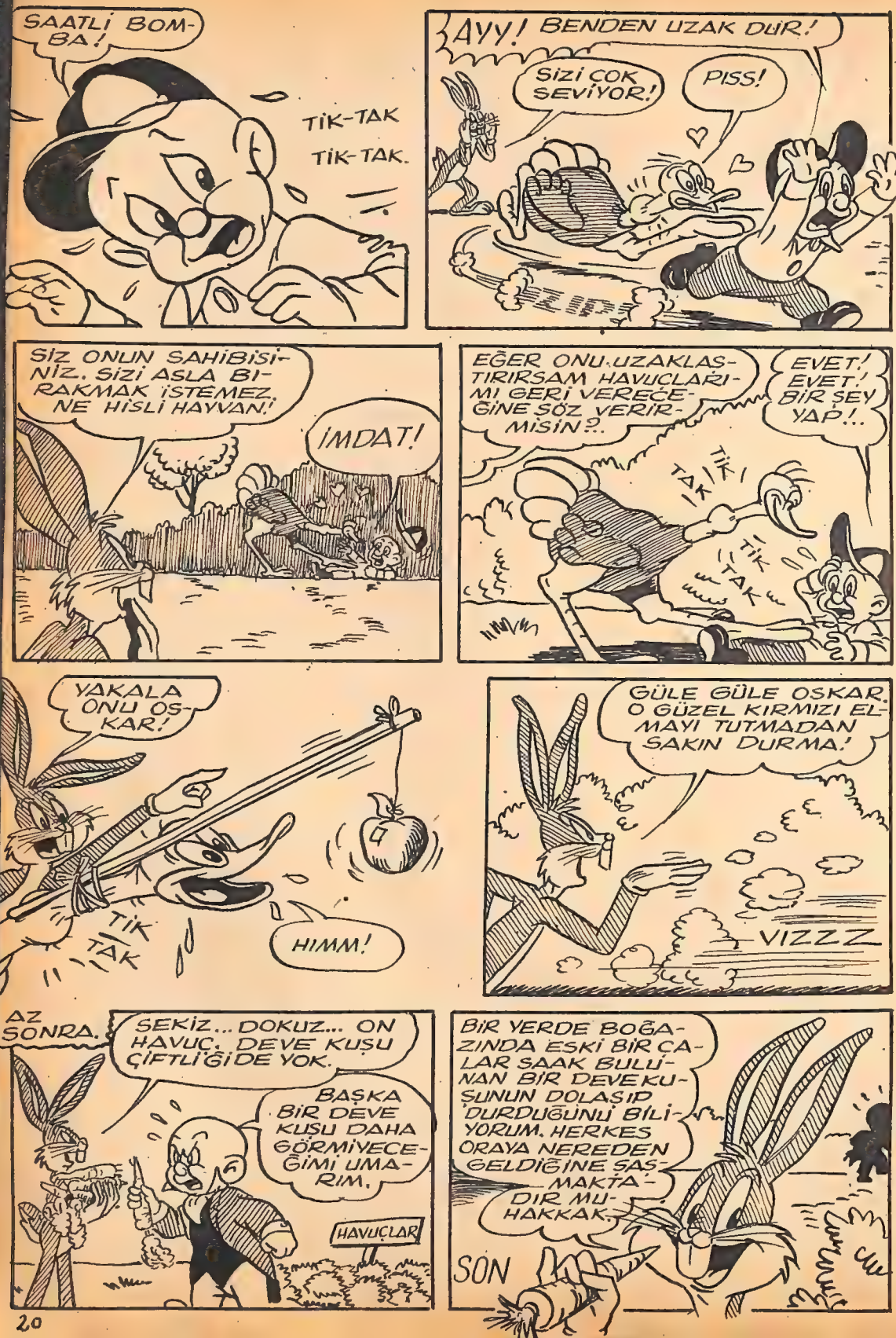
SAATLİ BOMBA!
TİK-TAK
TİK-TAK.
AYY! BENDEN UZAK DUR!
SİZİ ÇOK SEVİYOR!
PISS!
ZIP!
SİZ ONUN SAHİBİSİNİZ. SİZİ ASLA BIRAKMAK İSTEMEZ. NE HİSLİ HAYVAN!
İMDAT!
EĞER ONU UZAKLAŞTIRIRSAM HAVUÇLARIMI GERİ VERECEĞİNE SÖZ VERİRMİSİN?..
EVET! EVET! BİR ŞEY YAP!..
TİK TAK
TİK TAK
YAKALA ONU OSKAR!
TİK TAK
HIMM!
GÜLE GÜLE OSKAR. O GÜZEL KIRMIZI ELMAYI TUTMADAN SAKIN DURMA!
VIZZZ
AZ SONRA.
SEKİZ... DOKUZ... ON HAVUÇ. DEVE KUŞU ÇİFTLİĞİDE YOK.
BAŞKA BİR DEVE KUŞU DAHA GÖRMİYECEĞİMİ UMARIM.
HAVUÇLAR
BİR YERDE BOĞAZINDA ESKİ BİR ÇALAR SAAK BULUNAN BİR DEVE KUŞUNUN DOLAŞIP DURDUĞUNU BİLİYORUM. HERKES ORAYA NEREDEN GELDİĞİNE ŞAŞMAKTADIR MUHAKKAK.
SON

Ergenekon

Yıllar yılı önce.. Türkün ataları Gün Ortaç adlı bir ülkede yaşıyorlardı. İşte Oğuz Türklerinin anayurdu burasıdır. Bu ülkenin doğusuna Hatay Eli, batısına da Horasan Eli derlerdi. Bu üç parça ülkenin tümüne Turan adını vermişlerdi. Burada yaşayan Oğuz Türklerini Gök Tanrı kutlu anlamına Oğuz diye adlandırmıştı. Oğuzların diğer kavimlerinden farkları, bunların hiçbir kavme karışmamaları ve asil soylarını muhafaza etmeleridir. Bunlar, çekik gözlü, sarı Moğollara ve ne de Tatarlara benzerlerdi. Beyaz tenli, elâ gözlü birer dünya güzeli insanlardı. Hele bunların ahlâkları yeryüzünde bir tane idi. Ana dilleri olan Türkçe'den başka dil konuşmaya tenezzül etmezlerdi. Savaşlarda attıkları naralar yıldırımların sesini susturuyordu. At bunların kanatları idi. Oğuzlar, dünya kurulalı esir olarak yaşamamışlardı. Şayet böyle bir boyurduruğa düşseler çok geçmeden kurtulurlardı.

Bilir misiniz ki, bunların anayurdu ne kadar şirin ve ne derece güzeldi. Bu anlatılmakla bitmez. Gün Ortaç, Tanrı dağıdır. Bu dağın doruğunda yaz ve kış hiçbir zaman kar eksilmez. Dik başı bembeyazdır. Bulutlar bu başa selam verip geçerler. Bu dağın ikinci halkasını yeşil ormanlar teşkil eder. Göklere uzanan bu ağaçların arasındageyikler,

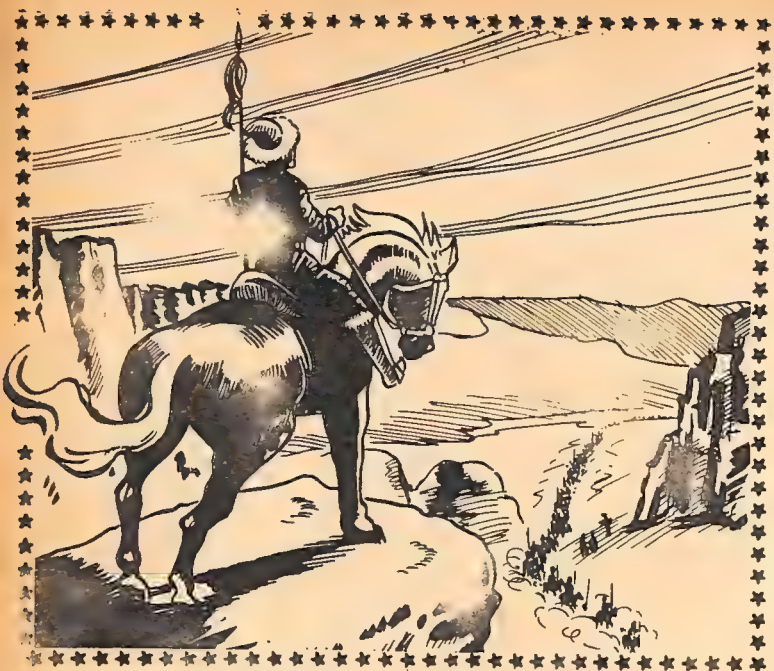

karacalar ve ceylânlar dolaşır. Ormanların sonra zümrüt yaylalar[illegible]r. Bu yaylaların otları hep yabani buğdaydır. Baharda yeşil güzün altın sarısıdır. Bu yabani buğday denizinin içinde lâleler, sümbüller ve karanfiller açar. Bu renkler âlemi sanki dokunmuş bir Türkmen halısıdır. Bu tarlaların arasından ise, köpüre köpüre dereler ve ırmaklar, şelâleler yaparak akar. İşte bu güzel ülkede atalarımız olan Oğuz Türkleri yaşıyorlardı. Bunların ne taştan ne de kerpiçten evleri vardı. Bunların evleri dört tekerlekli, arabalar üzerine konulmuş ak çadırlardı. Hâkanlarının ulu çadırları otuz metre kadar uzundu. Bunlar hareket ettikleri zaman, yürüyen bir şehir halini alırlardı. Bir yere kondukları zaman meydanlar caddeler ve çarşılar teşkil ederlerdi.. Bunlar göçer evli idiler. Obalarında Horasan Erenleri denilen bilgin kişiler, akı denilen sanatkâr gurupları ve Alp Erenler denilen yiğit alayları bulunmakta i[illegible]urlar yürüyen bir devtiler. Arzu ettikleri zaman bütün Oğuz Obaları bir leşerek bir devlet kurarlardı.

İşte bu mutlu ülkeye günün birinde Moğollar göz diktiler. GünOrtaç'ı aralarında paylaşmak için ordular hazırladılar. Günün birinde Moğollarla, Oğuz Türkleri şiddetli bir savaşa tutuştular. Moğollar pek çok, Oğuzlar ise onlara göre pek azdılar. Düşmana karşı yurtlarını savunmak için koç yiğitler kahramanca çarpıştılar. Onların pek çoğunu öldürdüler ise de, kuvvetlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Bu kanlı savaş sabahtan gün batana kadar devam etti. Ne yazık ki, bu harpte Oğuzlar yenildiler. Oğuzların uçsuz bucaksız sürülerini ve çadırlarındaki bütün servetlerini Moğollar yağma ettiler.

Bu kanlı savaş sonunda İlhan'ın Kayan adlı oğlu ile Nüküz adlı yiğeni kendini düşman elinden kurtarmayı başardılar. Sağ kalanlar Başbuğ Nüküz ile dağların vadilerinden pek uzaklara, göçe başladılar. Bu kafile günlerce yol aldı. Nihayet gide gide sarp bir dağın içinden geçen karla kaplı bir yola girdiler. Bu yol sonu belirsiz bir yere doğru ilerleyip gidiyordu. Bir tarafı göklere uzanan dağlar, öbür ucu derinliklere inen uçurumlarla çevrilmişti... Çok zorlukla bu yolu takip ettiler. Bu yol onları etrafı aşılmaz dağlarla çevrili bir yere götürdü. Burası yemyeşil bir ülke idi. Sanki bu ülke cennetten bir parça idi. Ağaçlar üzerinde renk renk kuşlar ötüyor, altında ceylânlar ve geyikler oradan oraya sekerek bu yeni gelenleri selâmlıyordu. Oğuz Türkleri bu ülkeyi pek sevdiler. Adını da **Ergenekon** koydular.

Bu Ergenekon'da, onları yaşatacak her türlü ürün vardı. Yıllar birbiri ardınca gitti. Onlar burada mutlu ve rahat yaşıyorlardı... Bütün bunlara rağmen yurt sevgisi içlerinden hiç çıkmıyor ve her zaman acılı idiler. İhtiyarlar gençlere ilk yurtlarını (Kızıl Elma) diye tanıtmışlardı. Gençlerin ruhunda Kızıl Elma' ya gitmek en büyük bir ülkü olmuştu. Artık Türkler Ergenekon'a sığamaz oldular. Çünkü bu ülkede çoğalmışlardı. Onlar için etrafı sarp dağları aşarak Kızıl Elma' ya varmak büyük bir emel olmuştu. Türklerin içinde Irkıl Ata adlı ak sakallı bir ihtiyar vardı. Bu çok akıllı idi. Her gün dağları incelerdi. Birgün baktı ki dağın birisi demirdendi. Başbuğları yanına çağırarak onlara dedi ki:

-Şu gördüğünüz tepe başdanbaşa demirdir. Elbirliği

apıp bu dağın bir köşesini eritip Ergenekon'dan Kızıl Elma'ya bir yol açalım.

Başbuğlar bu fikri derhal kabul ettiler. Irkıl Ata' nın bu düşüncesini halka da bildirdiler. Halk derhal yetmiş deriden yetmiş körük yaparak yetmiş yere odun yığdılar. Yaktıkları ateşi hep birden körüklediler. Bu şiddetli ateşe dayanamayan bu tepe erimeye başladı. Nihayet tepenin içinde bir insan geçebilecek kadar bir yol açmayı başardılar Irkıl Ata bu Oğuz kafilesinin başbuğu oldu. Çünkü, Oğuz Han'ın oğlunun vezirliğini yapmış büyük bir adamdı Oğuz töresini Türkler içinde devam ettiren o idi. Ergenekondan Oğuz Türklerini kurtaran yine o oldu. Irkıl Ata önde, yiğitler atlar üzerinde ilerlediler. Tam boğazın sonuna geldikleri zaman bir kayanın üzerinde bir Bozkurt gözlerini bu kafileye dikmiş onları selâmlıyordu. Uzaktan Ortaç Eli gözüküyordu Ergenekon halkını bir sevinç kapladı. Börteçene adlı bu Bozkurt önlerine düşerek Türkleri Elma'sına kavuşturdu Oğuz Türkleri sevinç gözyaşları içinde Gün Ortaç yamaçlarına yanaştılar. Fakat yine buralarda düşmanlarını gördüler. Irkıl Ata ve yiğitler yağmacı ve hain düşmanlara bir ok yağmurundan, sonra dalkılıç olarak saldırdılar. Bu koç yiğitler önünde duramayan düşmanlar Gün Ortaç'tan kaçıp gittiler. Oğuz Türkleri Irkıl Ata'nın başkanlığında Oğuz Han'ın devletini devam ettirdiler. Hâkan otağında Kurt başlı gök bayrak yine dalgalandı.

Oğuz Türkleri Ergenekon'dan çıkış gününü mutlu bir bayram olarak tanıdılar. Her yıl bir şölen yaparak Ergenekon'u anmayı bir âdet edindiler.

ÇOCUK YUVASI • ANSİKLOPEDİSİ • ISA

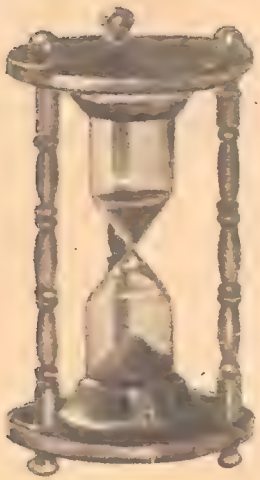

Şeker Yiyen Köpekler

Bir köpeğin yaş veya kuru bir yemişi hoşlana hoşlana, seve seve yediğini gördüğünüz zaman, buna hiç te şaşmayınız. Sokak köpeklerinin, hattâ kurtların zaman zaman böğürtlen üvez ve bunlar gibi yabani yemişler; bazan da çalı köklerini yiyerek -et yerine nebat yemek suretile- gıdalarını değiştirdikleri çok görülmüştür. Afrikada bir nevi tilki vardır ki, sade ot ve nebatla geçinir.

Av köpeği bile bazan lâhana, ıspanak gibi sebzeleri yer. Köpeklerin böyle ot yediğini gördüğümüz zaman, karnı ağırıyor, diye Ot yedikten sonra niçin yemiş yemesin?

Köpeklerde yemiş, şeker yeme meseleri özel bir zevk işidir. Bazıları hangi yemiş olursa olsun yerler; bazıları da ağızlarına hiç yemiş koymazlar. Sırf bir nevi yemişe düşkün köpekler de bulunmaktadır. Bunlar, muz, elma, şeftali, kavun yahut şekerlemelere bayılırlar.

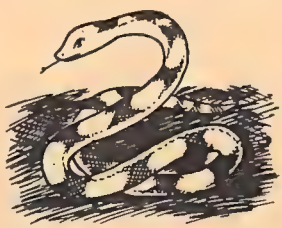

Mayonezli Balik Yiyen Yılanlar

Londra Hayvanat Bahçesindeki yılanlar da boğazlarına çok düşkündürler... Bunların, mayonezli balıktan son derece hoşlandıkları bir çok kereler denen-

Kurabiye Yiyen Kertenkele

Timsah ve buna benzer hayvanlar da bazan yemeklerini değiştirmektedirler. Fakat, bunlar tatlılı yemekleri beğenmemekte ve yanlışlıkla ağızlarına alsalar bile sonradan püskürtmektedirler. Buna karşı, Londra Hayvanlar Bahçesindeki ihtiyar bir timsah, bu kurala uymıyarak verilen pastaları bayıla bayıla yemektedir.

Kertenkele ise kurabiye ve şekerlemeleri, obur bir çocuktan fazla sevmektedirler. Hele kremalı pastaları hiç çiğnemeden yutmaktadırlar.

Ot Yiyen Kediler

Kediler arasında da yemiş yiyenler çoktur. Bazılarının ot yedikten sonra hastalandıkları görülürse de, buna sebep yedikleri o ot değildir! "Londra Hayvanlar Bahçesi"ne yeni getirilen yaban kedilerinin çok çabuk öldüklerini gören direktör, bunlara ot verdirerek hayatlarını kurtarmayı başarmıştır. Ot verildikten sonra yaban kedileri arasında ölüm oranı normal

Pasta Yiyen Aslanlar

Hayvanlar bahçelerindeki aslan ve kaplanlara da, yazları, günde bir miktar ot verilmektedir. Söylendiğine göre bu otlar, onlar için çok faydalıdır.

Londra Hayvanlar Bahçesinde bir aslan son günlerde yemek listesine çok tuhaf bir şey daha katarak, herkesi şaşırtmıştır. Bu aslana ziyaretçiler kurabiye getirmişler, fakat o bunlara hiç rağbet göstermemiştir. Bir gün biri aslanın kafesine güzel bir pasta atmış. Aslan bunu da kurabiye sanarak ilk önce aldırmamış, fakat, biraz sonra pastanın yanına gitmiş uzun uzun kokladıktan sonra beğenerek hapur hupur yutuvermiştir.

Tavuk Eti Seven Maymunlar

Londra Hayvanat Bahçesindeki şempanze, orangotan ve gorillerin yemekleri ayrı ayrı gibi bir şeydir.

Şempanzeler sebze ve nebat yerlerse de, orangotanların bazıları tavuk eti ve kemiği içiğnedikleri vakit bunların arkaba ve soydaşları bu hallerden iğrenerek, hatta utanarak öteye beriye kaçışmaktadırlar

Goriller, ne bulurlarsı yiyen kanaatkâr yaratıklardır. Bunlar yemiş, sebze, balık tavuk ve bifteğe varıncaya kadar herşeyi seve seve yerler. Küçük maymunların küçük kuşları ve serçeleri avlıyarak yuttukları çok defa görülmüştür.

Mendil Yiyen Denizaygırı

Denizaygırları, kendilerine verilen balıkların son derecede taze olmasına çok dikkat ederler. Balıklar biraz kokulu olursa katiyyen yemezler. Fakat, bu böyle iken Londra Hayvanat Bahçesindeki iki denizaygırı, seyirciler tarafından istemiyerek düşürülen mendilleri yemek budalalığında bulunarak ölmüşlerdir.

Hayvanlardan bazıları, yiyecek, içecek işinde son derece titizdirler. İstedikleri ve beğendikleri yemek olmazsa, ağızlarını bile sürmezler. Sevmediklerini yemektense açlıktan ölmeği tercih ederler.

Denizde yaşayan hayvanlardan hemen hepsi de, bu meselede titizdirler. Yosun ve denizin dibinde bulunan sazlardan olmazsa, başka hiçbir şey yemezler. Bunların haftalarca oruç tuttukları görülmüştür. Bir cins timsah vardır ki, bunların biricik gıdası kabuksuz sümüklü böceklerdir. Bir yaz Londrada sümüklüböcek kıtlığı olmaş, timsaha haftalarca kabuksuz sümüklüböcek bulunamamıştır. Bunun yerine, kabuklu sümüklüböceklerin kabuklarını çıkararak vermişler, fakat hayvan açlığı tercih ederek bunları yememiştir.

DANS EDEN ON İKİ PRENSES

8 İNCİ SAYFADAN DEVAM

kralın yanına girmiş. On iki prenses kapının yanında durup askerin söylediklerini dinlemişler. Kral ona: "Kızlarım geceleri nerelerde, kimlerle dans ediyorlar? deyince: "Yer altındaki sarayda on bir prensle" karşılığını vermiş.

Derken asker krala bütün olup bitenleri anlatmış. Oradan getirdiği üç dalla altın kupayı da göstermiş. Kral kızlarını çağırmış. Askerin söylediklerinin doğru olup olmadığını sormuş. Herşeyin ortaya çıktığını gören prensesler, hepsini olduğu gibi söylemişler. En sonunda kral, askere hangi kızı ile evlenmek istediğini sormuş. Asker: "Çok genç değilim, bundan ötürü en büyük prensesi seçeceğim" demiş. Onlar o gün evlenmişler. Herşeyi açıkca söylediler diye memnun olan kral, öteki kızlarını da on bir prensle evlendirmiş.

Eğlenceli sayfa

Okumak İstemeyince

Okula yeni başlayan afacanın birine, öğretmen A harfini bir türlü söyletemezmiş. Kadın belki bir saat uğraşmış. Nafile.. Çocuk A demiyor!

Durum, başöğretmene bildirilmiş. Başöğretmen, çocuğu karşısına almış.

-Yavrucuğum, diye konuşmuş. A harfini telaffuz etmek, zor bir şey değil ki! Neden yapamıyorsun bu işi?

-Elbette yapamam, efendim! Yapamam, çünkü A deyince, B de diyebilirim. Arkası da gelmez... İvisi mi...

DERİ

Tabiat bilgisi dersinde öğretmen bir çocuğa sordu:

-Vücudun en önemli organı hangisidir?

-Deridir öğretmenim.

-Neden?

-Bütün organları o tutuyor da ondan.

HOROZ

Türkçe dersinde öğretmen Ali'ye sordu:

-Horoz hakkında yazdığın yazı tıpkı kardeşininkine benziyor neden acaba?

-İkimiz de aynı horozu yazdık ta...

NUMARALARI 1 DEN 31 E KADAR BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM ANAHTARLARI PENGUENLERE KİM VERMİŞ? SONRA RESMİ BOYAYINIZ!

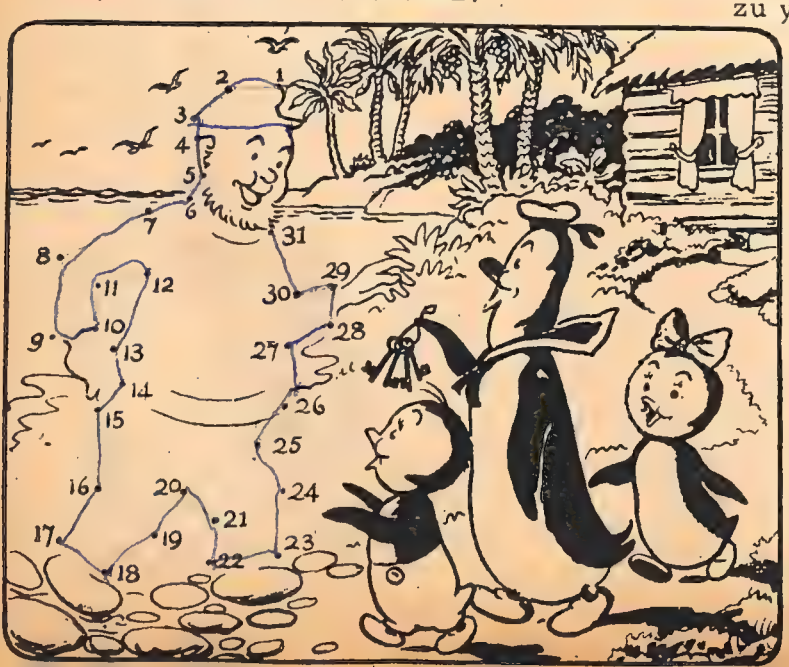

-YAZISIZ-

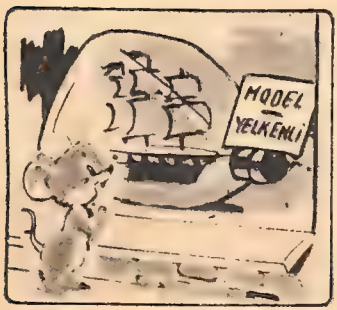

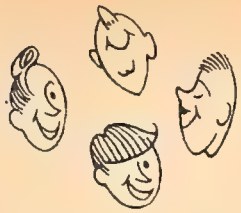

Bir kasap avukattan akıl danışıyordu :

Kasap — Eğer bir köpek gelip dükkânımdan et kapar götürürse, köpeğin sahibi etin parasını ödemek zorunda mıdır ?

Avukat — Gayet tabii.

Kasap — Öyleyse bana on lira verin. Sizin köpeğiniz dükkânımdan et kaçırdı.

Avukat — Bana danışma ücreti olarak yirmi lira vereceksiniz. Şimdi bana on lira borçlusunuz.

★

-YAZISIZ-

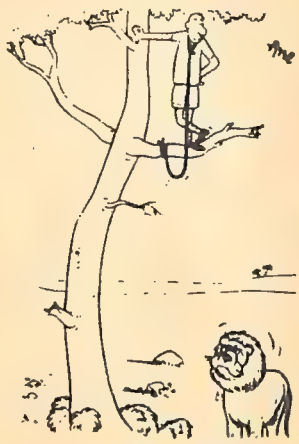

-YAZISIZ-

PİLİÇ OSMAN İLE İKİZLER

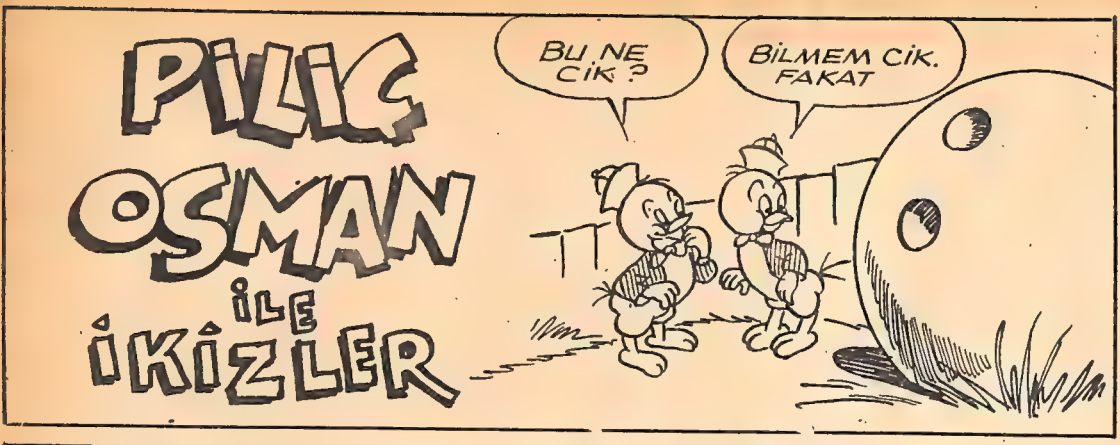

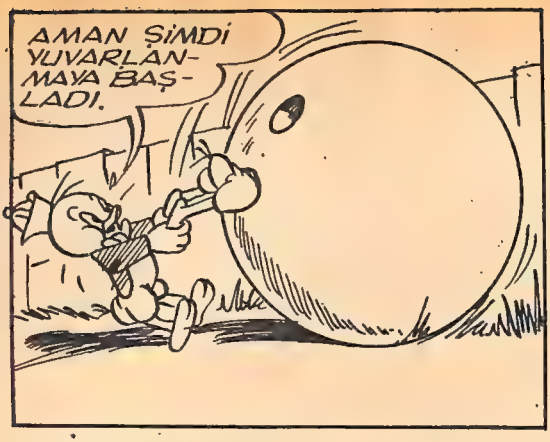
AMAN ŞİMDİ YUVARLANMAYA BAŞLADI.

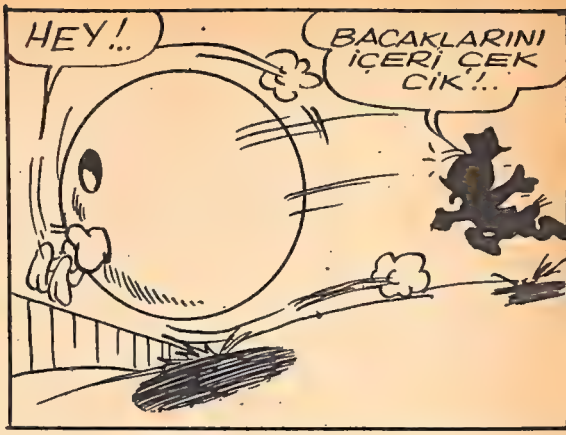
HEY!..
BACAKLARINI İÇERİ ÇEK CİK!..

GÜZEL, SONUNDA TAHTA PERDEYİ BİTİRDİM. BU KÜMESE DADANAN KIZIL TİLKİYİ İÇERİ SOKMAZ.

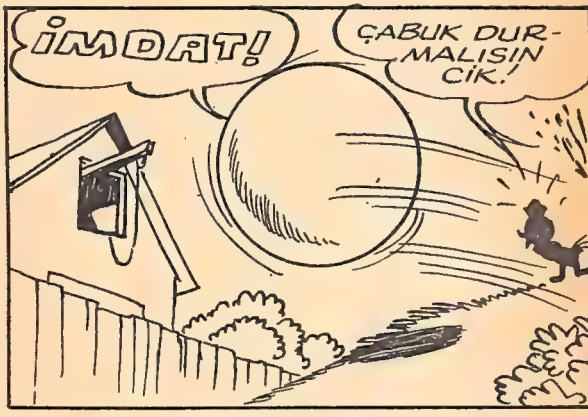
İMDAT!
ÇABUK DURMALISIN CİK!

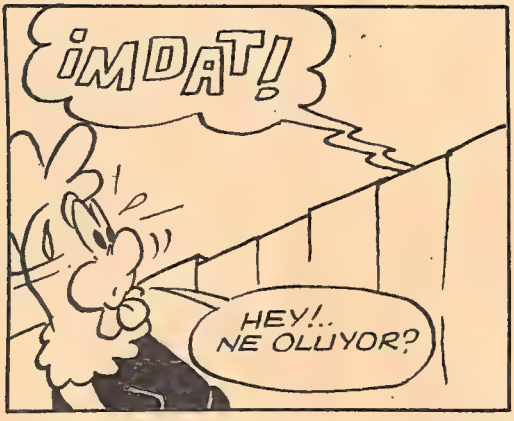
İMDAT!
HEY!.. NE OLUYOR?

ÇAT.. TIRR!

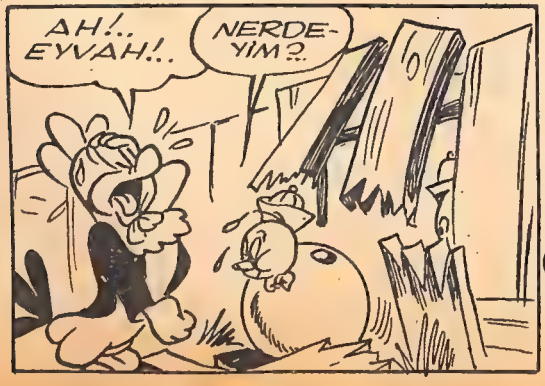
AH!.. EYVAH!..
NERDEYİM?.

BİR KÜMESİN AVLUSUNDA. ŞİMDİ BİR TAHTA PERDE YAPMIŞTIM, BAK NE HALE GETİRDİNİZ!..
AMAN!
AVYY!..

İKİNİZDE YATMIYA, İKİNİZEDE BU AKŞAM YEMEK YOK. HADİ BASIN...
Hii-Hi-Hiii!..
VAKİT TAMİRE BAŞLANMAYACAK KADAR GEÇ. ANCAK SABAHLEYİN YAPABİLİRİM.
ÖNCE BU TOPU ORTADAN KALDIRMALIYIM. YUMURCAKLAR GENE ELE GEÇİRMESİNLER.
TAVAN ARASI EN İYİ SAKLAMA YERİ. ORAYA BAKMAYI HİÇ AKIL EDEMEZLER.
ŞİMDİ RAHATÇA YATMAYA GİDEBİLİRİM.
OH, NE GÜZEL. PİLİÇ OSMAN BENİM İÇİN BİR DELİK BIRAKMIŞ.
MUTFAĞIN ARKA KAPISI DA AÇIK...
BUZDOLABI DOPDOLU. BU DA NE? EVDE KİMSE BİR ŞEY YEMEMİŞ Mİ?.

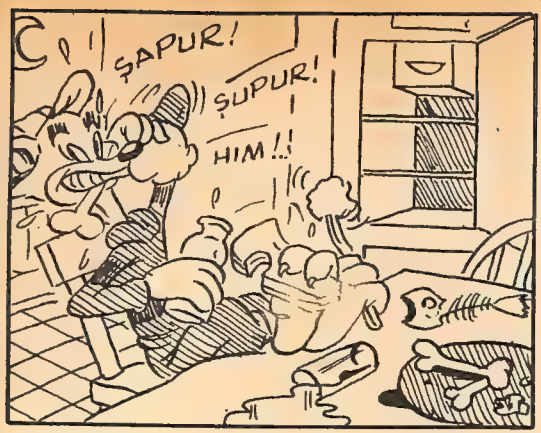
ŞAPUR!
ŞUPUR!
HIM!!

ERTESİ SABAH.
ODA NE? HALÂ UYUYORLAR. ÇABUK GİDİP KAHVALTIYI HAZIRLIYAYIM...

ONLARA DÜN AKŞAM SERT DAVRANDIM. NEFİS BİR KAHVALTI HAZIRLAYAYIM ŞİMDİ.

AYY! BUZ DOLABINDA HİÇ BİR ŞEY YOK!..

GECE YATAKTAN ÇIKIP HEPSİNİ SİLİP SÜPÜRMÜŞLER.

BU DAYAK SİZİN İYİ SİNDİRİM YAPMANIZA YARAR.
HAYIR BİZ UYUYORDUK!..
BİZ BİR ŞEY YAPMADIK!..AH!..
OF!..
PAT!
AH!
PAT!
PAT!

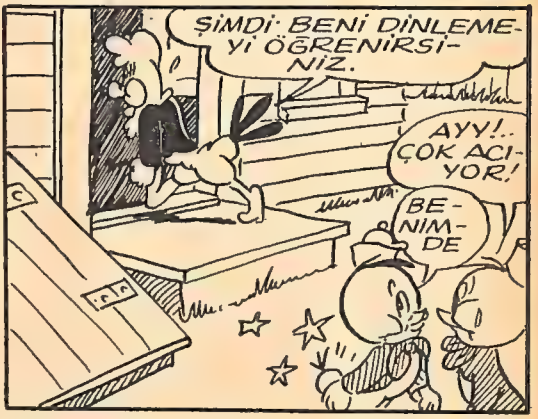
ŞİMDİ BENİ DİNLEMEYİ ÖĞRENİRSİNİZ.
AYY!.. ÇOK ACIYOR!
BENİMDE

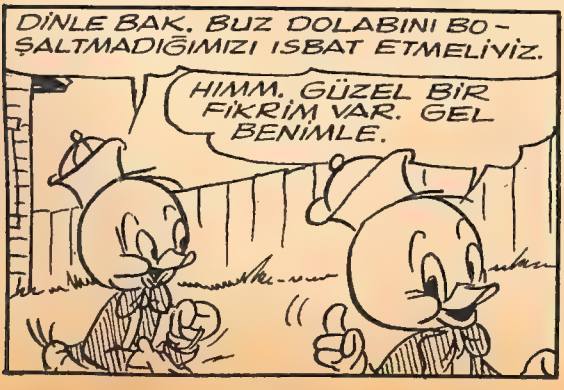
DİNLE BAK. BUZ DOLABINI BOŞALTMADIĞIMIZI ISBAT ETMELİYİZ.
HIMM. GÜZEL BİR FİKRİM VAR. GEL BENİMLE.

HAYATIMIZ KURTULACAK.
ON İKİ LİRA YETMİŞ BEŞ LİRA.
İŞİMİZİ GÖRÜR.

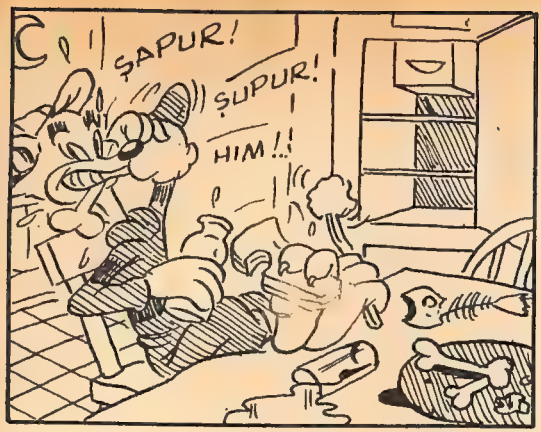
ŞAPUR!
ŞUPUR!
HIM!!

ERTESİ SABAH.
ODA NE? HALÂ UYUYORLAR. ÇABUK GİDİP KAHVALTIYI HAZIRLIYAYIM...

ONLARA DÜN AKŞAM SERT DAVRANDIM. NEFİS BİR KAHVALTI HAZIRLAYAYIM ŞİMDİ.

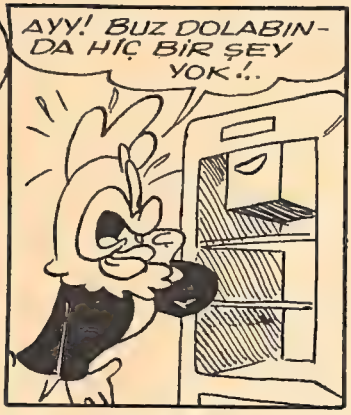
AYY! BUZ DOLABINDA HİÇ BİR ŞEY YOK!..

GECE YATAKTAN ÇIKIP HEPSİNİ SİLİP SÜPÜRMÜŞLER.

BU DAYAK SİZİN İYİ SİNDİRİM YAPMANIZA YARAR.
HAYIR BİZ UYUYORDUK!..
BİZ BİR ŞEY YAPMADIK!..AH!..
OF!..
PAT!
AH!
PAT!
PAT!

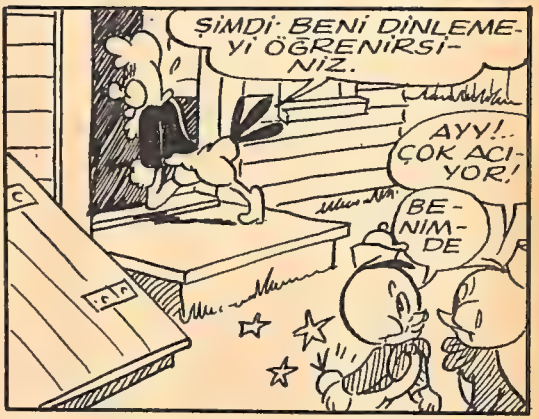
ŞİMDİ BENİ DİNLEMEYİ ÖĞRENİRSİNİZ.
AYY!.. ÇOK ACIYOR!
BENİMDE

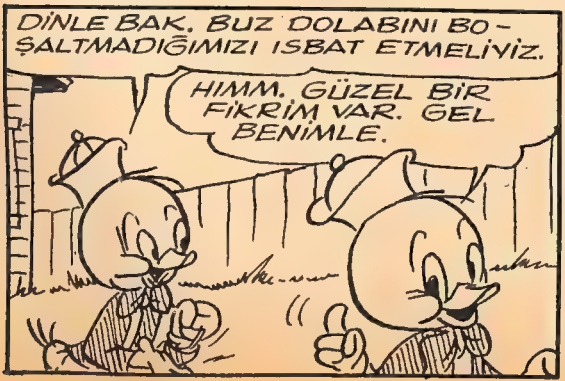
DİNLE BAK. BUZ DOLABINI BOŞALTMADIĞIMIZI ISBAT ETMELİYİZ.
HIMM. GÜZEL BİR FİKRİM VAR. GEL BENİMLE.

HAYATIMIZ KURTULACAK.
ON İKİ LİRA YETMİŞ BEŞ LİRA.
İŞİMİZİ GÖRÜR.

BU PARA İLE TAŞIYABİLECEĞİMİZ KADAR YİYECEK ALACAĞIZ.
KÖY BAKKALI

EĞER BUNLAR ONU MEMNUN ETMEZSE..
HİÇ BİR ŞEY ETMEZ. PUF.. PUF..

AH GÜZEL, GÜZEL. YENİDEN STOK YAPIYORLAR. ONLARI YEMENİN YOLUNU BULMALIYIM.

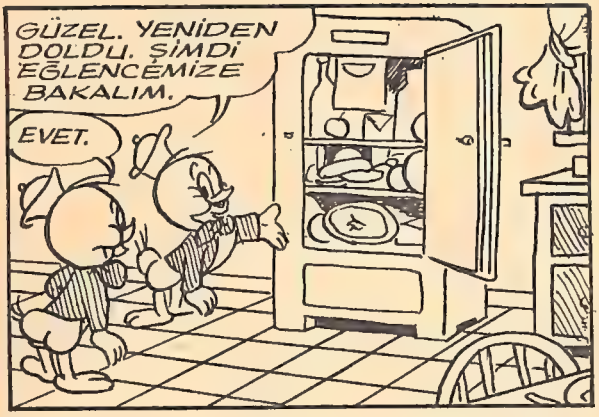
GÜZEL. YENİDEN DOLDU. ŞİMDİ EĞLENCEMİZE BAKALIM.
EVET.

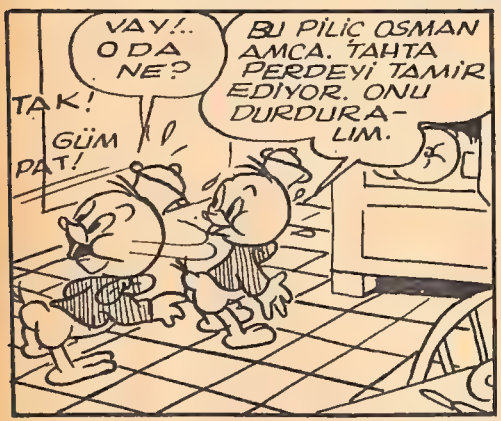
VAY!.. O DA NE?
BU PİLİÇ OSMAN AMCA. TAHTA PERDEYİ TAMİR EDİYOR. ONU DURDURALIM.
TAK!
GÜM
PAT!

FAKAT BENİM İŞİM VAR YAHU.
DAHA SONRA YAPARSIN SANA BİR SÜRPRİZİMİZ VAR.
HAYDİ İÇERİ PİLİÇ AMCA.

AH ÇOCUKLAR! ÇOK MÜTHİŞ. PEK HOŞUMA GİTTİ. TAMİRİ DAHA SONRA YAPARIM.
TAMAM MI?..

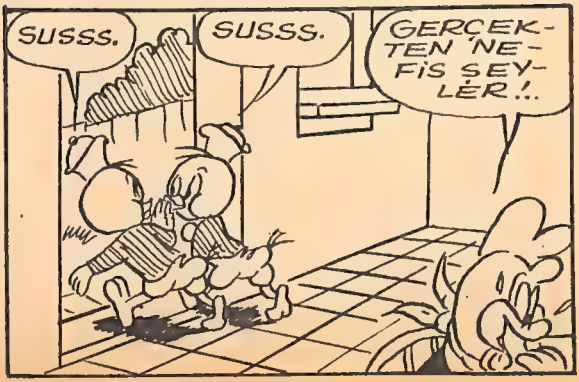
SUSSS.
SUSSS.
GERÇEKTEN NEFİS ŞEYLER!..

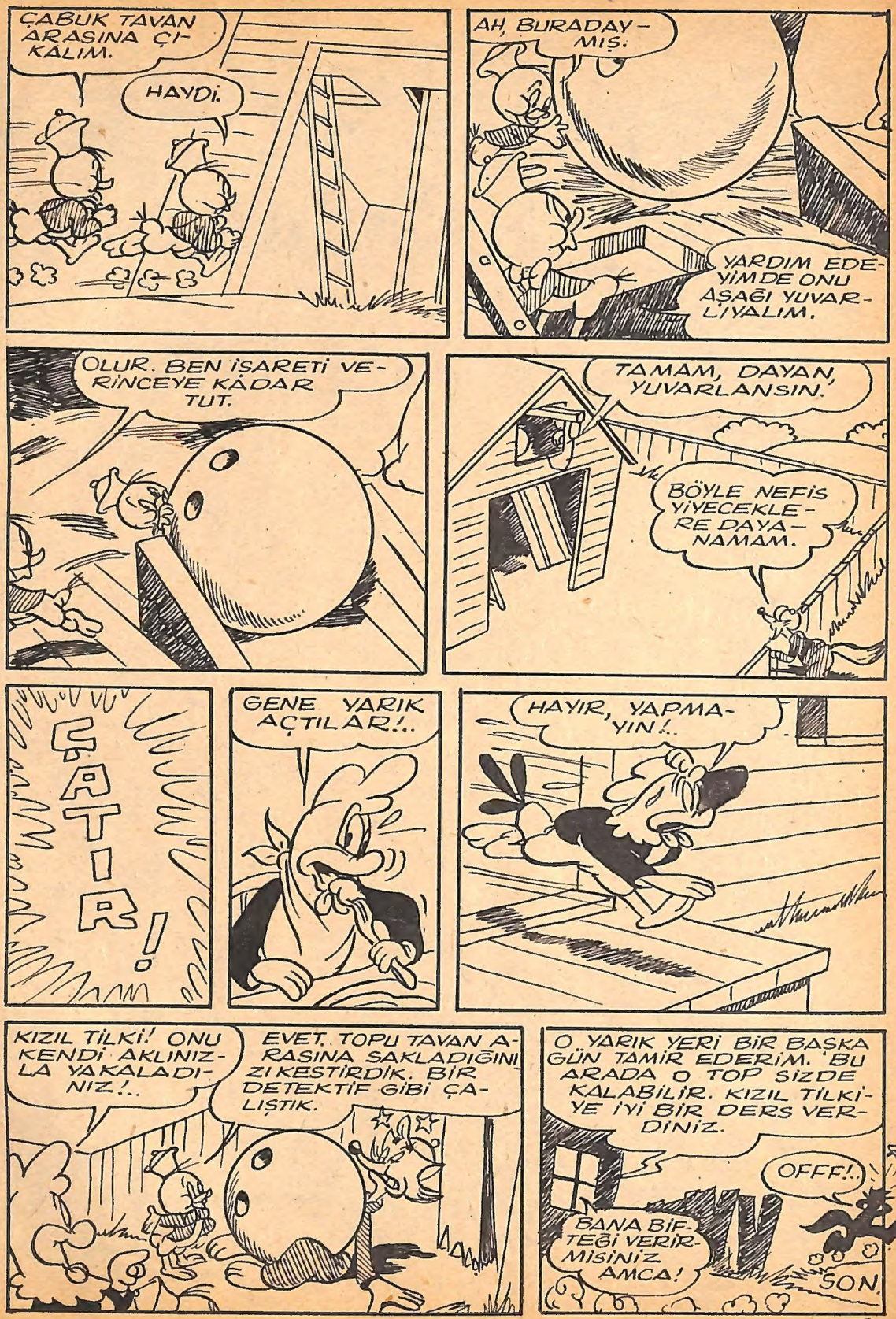
ÇABUK TAVAN ARASINA ÇIKALIM.
HAYDİ.
AH, BURADAYMIŞ.
YARDIM EDEYİMDE ONU AŞAĞI YUVARLIYALIM.
OLUR. BEN İŞARETİ VERİNCEYE KADAR TUT.
TAMAM, DAYAN, YUVARLANSIN.
BÖYLE NEFİS YİYECEKLERE DAYANAMAM.
ÇATIR!
GENE YARIK AÇTILAR!..
HAYIR, YAPMAYIN!..
KIZIL TİLKİ! ONU KENDİ AKLINIZLA YAKALADINIZ!..
EVET. TOPU TAVAN ARASINA SAKLADIĞINI ZIKESTİRDİK. BİR DETEKTİF GİBİ ÇALIŞTIK.
O YARIK YERİ BİR BAŞKA GÜN TAMİR EDERİM. BU ARADA O TOP SİZDE KALABİLİR. KIZIL TİLKİYE İYİ BİR DERS VERDİNİZ.
OFFF!..
BANA BİFTEĞİ VERİRMİSİNİZ AMCA!
SON.

Sizin Köşeniz

PEMBE Bulutun Hikâyesi

Evvel zaman içinde, Gökyüzünde küçük bir pembe bulut vardı. Kabarık etekli pembe esvabiyle pek şirin birşey olan bu bulutun, fena bir huyu da olmasa, bulutların kraliçesi olacaktı...

Ne yazık ki kusuru pek büyüktü. Hiç durmadan, dinlenmeden halinden şikâyet ederdi. Önceleri kenarları beyaz çevreli pembe esvabını, hele rüzgârla kabarıp şiştiği vakitler, pek beğeniyordu; fakat aradan zaman geçip te elbiseden hevesini alınca, söylenmeğe başladı:

-Bütün gün arkamda bu pembe elbise, Gökyüzünde koşup durmak.. ne sıkıcı yaşayış!.. Hiçbir değişiklik yok. Geceleri uykuya yat, sabahleyin kalk.. yine koş, koş.. bıktım, usandım artık.

Yanından geçmekte olan bir beyaz bulut, bu sözleri işiterek:

-Ne kötü ahlâkın var, dedi. Sanki sen olmasan, biz kovalamaca oynıyamaz mıyız? Mükemmel oynarız.

Pembe bulut bu sözlere kulak asmadı. O kadar öfkeliydi ki, o sırada kendisini okşıyan bir güneş ışığına ters ters baktı. Zavallı ışık öyle korktu ki, hemen bir kara bulutun arkasına saklanıverdi.

Pembe bulut hâlâ homurdanıyordu:

-Keşki kocaman, kapkara bir fırtına bulutu olsaydım!.. Dünyaya korku salar, çocukları ürkütür herkesi titretir, eğlenirdim. Yahut ta Güneş gibi parlak olsaydım... Hiç olmazsa göze çarpardım. Kendimden başka herhangi birşey olmağı ne kadar isterdim.

O sırada bulutun etrafını dönen rüzgâr, bu son sözleri işitti. Hemen bir Periye koşarak işi anlattı Peri de, pembe bulutun dileğini yerine getireceğini vadetti.

Biraz sonra pembe bulut, içinde bir ağırlık, bir sıkıntı duydu. Bir de esvabına baktı ki, ne görsün?

O güzel, temiz, pembe esvap baştan aşağı simsiyah olmuştu. Önce, rüya görüyorum sandı.. Gökyüzünde hızlı hızlı dolaşı... Esvabının kara, kapkara oluşu rüya değil gerçekti.

Canı çok sıkılmıştı... şimdi ne yapacaktı?. Hele arkadaşlarının pembe, mavi, beyaz elbiselerle oynadıklarını, koşuştuklarını görünce büsbütün kederleniyordu.

-Bana ne oldu? ne yapacağım? diye hıçkırdı ve iri bir damla gözyaşı döktü. Düşündükçe kederi artıyor, kederi arttıkça, gözyaşları çoğalıyordu.

Nihayet, bardaktan boşanırcasına ağlamağa, başladı... ağladıkça ferahlıyor, elbisesinin siyahlığı açılır gibi oluyordu. Esvabı pembeleşmeğe bile başlar gibiydi. Artık güneş ışığının öfkesi geçmiş, saklandığı bulutun arkasından çıkmıştı. Yedi renkli mendilile bulutun gözyaşlarını kuruladı. Bu ceza, buluta öyle bir ders yerine geçti ki, bir daha halinden şikâyet etmedi ve pembe esvabını her zaman üstünde taşıdı.

MİNİK KARDEŞLERE

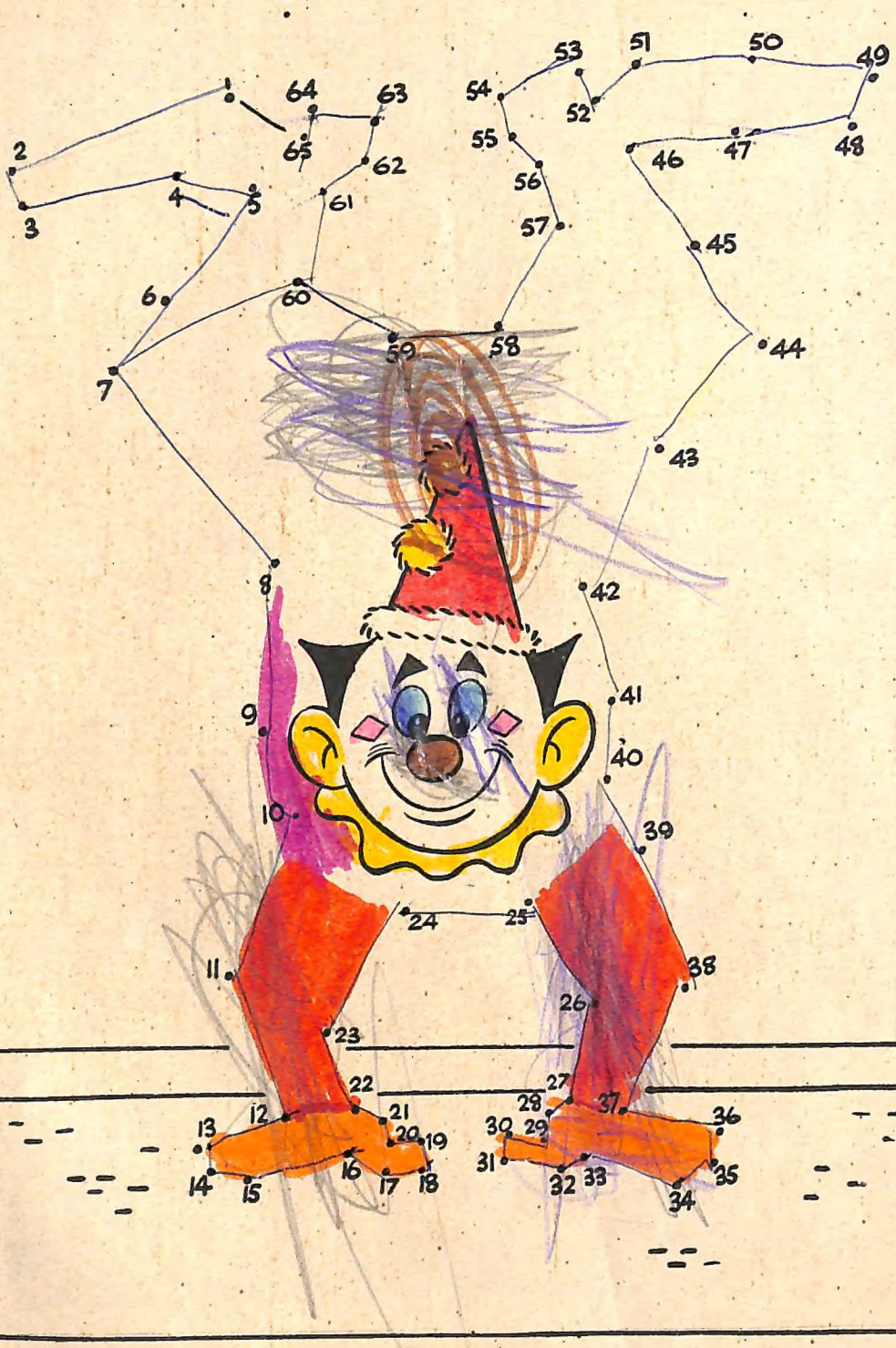

NUMARALARI BİRDEN İTİBAREN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK. SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

KÜLTÜR YAYIN 9